

Arrest

**nr. 88 636 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 juli 2012.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VAN DER SCHUEREN loco advocaat R. JESPERs en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Verzoekster dient voor de derde maal een asielaanvraag in. Op 2 augustus 2006 heeft de commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen nadat verzoeksters eerste asielaanvraag bedrieglijk werd bevonden. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad van State bij arrest nr. X van 21 december 2010 verworpen.

Verzoeksters tweede asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raad arrest nr. X van 25 september 2008 mede omdat er geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden profiel van alleenstaande vrouw zonder familiale netwerken waarop zij zou kunnen terugvallen. Het beroep tegen dit arrest werd door de Raad van State bij beschikking nr. X van 4 november 2008 niet toelaatbaar verklaard.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. X). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden,

niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Te dezen brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan die de beoordeling van haar asielmotieven in het kader van haar eerste twee asielaanvragen zouden kunnen wijzigen; zij beperkt zich louter tot het volharden van haar initiële asielmotieven, dewelke reeds ongeloofwaardig werden bevonden.

Wel voert zij in het kader van haar derde en huidige asielaanvraag een vrees aan voor vervolging ten gevolge van haar bekering tot het protestantisme in België en legt de volgende documenten neer: een nationaliteitsbewijs, een geboorteakte, documenten aangaande haar bekering en activiteiten, en een advies van het BCHV.

De bestreden beslissing stelt vast dat er *in casu* sprake is van enig opportunisme en migratiestrategie gezien verzoeksters kennis van het protestantisme tot een minimum beperkt is en het religieuze karakter van haar activiteiten van ondergeschikt belang lijkt. Dat er sprake zou zijn van een bekering in de ruime zin van het woord, die haar denken en handelen bepaalt en haar problemen zou opleveren in geval van terugkeer naar Afghanistan, kan dan ook ernstig betwijfeld worden. Eveneens zijn haar beweerde problemen louter hypothetisch van aard en zou niemand in Afghanistan op de hoogte zijn van haar bekering. De documenten die verzoekster ter staving van haar derde asielaanvraag neerlegt, vormen geen bewijs voor de door haar beweerde problemen gezien deze slechts betrekking hebben op haar identiteit, elementen die niet ter discussie worden gesteld of verder geen elementen bevatten die de commissaris-generaal in zijn beoordeling van verzoeksters asielmotieven niet in rekening heeft gebracht.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico op ernstige schade heerst wegens willekeurig geweld in de zin van voormeld artikel.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen aan die de bovenstaande vaststellingen op afdoende wijze weerleggen, zij beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene rapporten en rechtspraak aangaande de sociale groep van alleenstaande en verwesterde vrouwen terwijl de aangevoerde problemen rond deze problematiek in hoofde van verzoekster reeds ongeloofwaardig werden bevonden in het kader van haar eerste twee asielaanvragen.

Alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert, zijn deugdelijk en blijken duidelijk uit de stukken van het administratief dossier. Bovendien stelt verzoekster met betrekking tot haar bekering tot het protestantisme zelf dat *“Er wordt aan niemand gevraagd zijn kennis van het godsdienst te bewijzen (zeker niet aan vrouwen)”* (zie blz. 3 van het verzoekschrift). Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst ten gevolge van haar bekering tot het protestantisme een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 van deze wet.

Bijgevolg vermogen deze nieuwe elementen noch een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch een reëel risico op ernstige schade aan te tonen die zich na het vellen van 's Raads arrest nr. 16367 van 25 september 2008 zou hebben voorgedaan.

Verzoekster, die met toepassing van artikel 39/73, §4 van de vreemdelingenwet gevraagd heeft om gehoord te worden, beperkt er zich ter terechtzitting toe de in haar verzoekschrift aangevoerde argumentatie te herhalen.

Gelet op het voorgaande toont verzoekster niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. HOFFER,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER